

- szem cywilnym w administracji wojskowej,
b) gdy osoba wojskowa lub funkcjonariusz cywilny w administracji wojskowej ponosi odpowiedzialność za szkodę bez względu na swą winę.

2. Władza wojskowa może w innych przypadkach niż wymienione w ust. 1 odstąpić od wydania zarządzenia o wynagrodzeniu szkody i zarządzić skierowanie sprawy na drogę procesu cywilnego, jeżeli uzna to w danych okolicznościach za celowe.

Art. 12. 1. W przypadkach, gdy nie ma warunków do wydania zarządzenia o wynagrodzeniu szkody ani do skierowania sprawy na drogę procesu cywilnego, władza wojskowa wydaje zarządzenie o umorzeniu postępowania.

2. Władza wojskowa może również wydać zarządzenie o umorzeniu postępowania w przypadkach:

- a) gdy roszczenie jest oczywiście nieściągalne,
- b) gdy koszty związane z dochodzeniem roszczenia przewyższają jego wartość,
- c) gdy wysokość szkody nie przewyższa sumy 500 zł.

3. Minister Obrony Narodowej może w porozumieniu z Ministrem Skarbu obniżyć lub podwyższyć wysokość sumy, określonej w ust. 2 lit. c).

4. Władza wojskowa może podjąć postępowanie, umorzone w myśl ust. 1 i 2.

Art. 13. Każda czynność władzy wojskowej, podjęta w trybie postępowania, unormowanego niniejszą ustawą, przerywa bieg przedawnienia wierzytelności Skarbu Państwa.

Art. 14. 1. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio do roszczeń Skarbu Państwa o zwrot nienależnego świadczenia, otrzymanego z majątku wojskowego.

2. Do zwrotu nienależnego świadczenia nie stosuje się przepisu art. 127 kodeksu zobowiązań.

Art. 15. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu określi w drodze rozporządzenia właściwość władz wojskowych i szczegółowy tryb postępowania w sprawach, unormowanych w niniejszej ustawie.

R o z d z i a ł III.

Przepisy końcowe.

Art. 16. Stosowanie przepisów niniejszej ustawy nie wyłącza odpowiedzialności osób, wymie-

nionych w art. 2, w trybie karnym, dyscyplinarnym lub honorowym.

Art. 17. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do szkód, powstałych w czasie wojny w związku z działaniami wojennymi.

Art. 18. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do osób, zmobilizowanych na podstawie art. 2 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o militaryzacji Polskich Kolei Państwowych (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 55).

Art. 19. 1. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio do żołnierzy, urzędników i pracowników cywilnych, pozostających w służbie bezpieczeństwa publicznego.

2. Uprawnienia Ministra Obrony Narodowej, przewidziane w niniejszej ustawie, przysługują w zakresie służby bezpieczeństwa publicznego Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 20. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą przepisy art. 13, 14 i 15 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrącaniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 58, poz. 439).

Art. 21. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego, każdemu w jego zakresie działania, w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 22. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Sprawiedliwości:

w z. Leon Chajm

Minister Skarbu:

w z. Wincenty Jastrzębski

247

DEKRET

z dnia 28 lipca 1948 r.

o obrocie i gospodarowaniu materiałami pochodzącymi z rozbiórki budynków.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 25 czerwca 1948 r. o upo-

ważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 223) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przepisy niniejszego dekretu dotyczą wszystkich materiałów, pochodzących z rozbiórki budynków w miastach.

Art. 2. Minister Odbudowy może w drodze rozporządzeń regulować obrót materiałami pochodzącymi z rozbiórki budynków oraz wydawać przepisy co do gospodarowania tymi materiałami na całym obszarze Państwa lub jego części.

Art. 3. 1. Minister Odbudowy w drodze rozporządzenia wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej bądź Ministrem Ziemi Odzyskanych może zakazać wywozu wszystkich lub niektórych materiałów pochodzących z danej miejscowości poza granicę obszaru, określonego w rozporządzeniu.

2. Wywóz materiałów z obszaru Ziemi Odzyskanych reguluje rozporządzenie Ministra Ziemi Odzyskanych.

Art. 4. Ministrowie Odbudowy oraz Przemysłu i Handlu określą w drodze rozporządzeń:

- 1) zasady i sposób gospodarowania żelastwem użytkowym, pochodzącym z rozbiórki budynków;
- 2) zasady i tryb kwalifikowania żelastwa, druzgu żeliwnego, złomu metali i stopów nieżelaznych, pochodzących z rozbiórki budynków, co do przeznaczenia do ponownego użycia w budownictwie bądź jako odpadki użytkowe, których obrót i gospodarowanie podlega przepisom dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105).

Art. 5. Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Odbudowy mogą w drodze rozporządzenia powierzyć skup materiałów osobie prawnej prawa prywatnego lub publicznego na zasadach wyłączności z obowiązkiem zakupu zaofiarowanych materiałów po cenach ustalonych przez tychże Ministrów.

Art. 6. Dokonywanie obrotów materiałami, pochodzącymi z rozbiórki budynków w sposób

sprzeczny z przepisami rozporządzeń, przewidzianych w art. 2, 3 i 4 — jest zabronione.

Art. 7. 1. Kto wykracza przeciw przepisom rozporządzeń, wydanych na podstawie niniejszego dekretu, podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 300.000 zł bądź jednej z tych kar.

2. Do orzekania właściwe są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 8. Przepisów niniejszego dekretu nie stosuje się do materiałów, pochodzących z rozbiórki budynków i innych budowli wojskowych, służby bezpieczeństwa publicznego, kolejowych oraz znajdujących się na terenie portów lotnictwa cywilnego, portów i przystani morskich, jeżeli uzyskane materiały są przeznaczone na budownictwo wojskowe, służby bezpieczeństwa publicznego, kolejowe, lotnictwa cywilnego lub portowe.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Odbudowy, Przemysłu i Handlu oraz Ziemi Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. *Józef Salcewicz*

Minister Ziemi Odzyskanych:

w z. *Józef Dubiel*

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Mośkowski

248

DEKRET

z dnia 28 lipca 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 25 czerwca 1943 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 223) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrete z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) wprowadza się zmianę następującą:

Art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. 1. W gospodarstwie uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach Minister Skarbu może umarzać w całości lub w części należności z tytułu zobowiązań podatkowych, przypadające na rzecz Skarbu Państwa, a Minister Administracji Publicznej bądź Minister Ziemi Odzyskanych — przypadające na rzecz związków samorządu terytorialnego.

2. Umorzenie w całości lub w części należności głównej pociąga za sobą umorzenie należności ubocznej w odpowiednim stosunku.

3. Ministrom, wymienionym w ust. 1, służy